

Cezary Korzec

Sprawozdanie z 10. Walnego Zebrania Stowarzyszenia Biblistów Polskich oraz 51. Sympozjum Biblistów Polskich, Toruń, 17-19 września 2013

Colloquia Theologica Ottoniana nr 2, 247-250

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

**SPRAWOZDANIE Z 10. WALNEGO ZEBRANIA
STOWARZYSZENIA BIBLISTÓW POLSKICH
ORAZ 51. SYMPOZJUM BIBLISTÓW POLSKICH,
TORUŃ, 17–19 WRZEŚNIA 2013**

Cezary Korzec*

Wydział Teologiczny Uniwersytetu Szczecińskiego
Szczecin

Dziesiąte Walne Zebranie Stowarzyszenia Biblistów Polskich (SBP) ze względu na wybory prezydium było wydarzeniem wyjątkowym. Po słowach powitania i potwierdzeniu *quorum* przewodniczący SBP, ks. prof. zw. dr hab. W. Chrostowski (UKSW), przeszedł do wspomnienia zmarłych członków Stowarzyszenia: ks. prof. J. Kudasiewicza, ks. prof. S. Bieleckiego, ks. dr. J. Woźniaka, ks. prof. S. Włodarczyka i ks. prof. J. Łacha. Przewodniczący podał także aktualny stan osobowy SBP, które liczy obecnie 297 członków. W ostatnich słowach ustępujący przewodniczący przedstawił symptomy wskazujące na ustawiczny rozwój Stowarzyszenia. W opinii przewodniczącego należą do nich: wzrastająca liczba członków z tytułami samodzielnych pracowników naukowych i aktywność badawcza poszczególnych członków wyrażająca się w publikacjach.

Stałe punkty corocznych zebrań stanowią: sprawozdanie skarbnika i nadanie członkostwa honorowego. W głosowaniu jednomyślnie przyjęto sprawozdanie przedstawione przez o. A. Sikorę OFM oraz przyjęto kandydaturę ks. prof. T. Hergesela jako członka honorowego SBP.

---

* Ks. dr hab. Cezary Korzec, adiunkt w Katedrze Egzegezy i Teologii Biblijnej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego. Adres: Wydział Teologiczny Uniwersytetu Szczecińskiego, 71-459 Szczecin, ul. Papieża Pawła VI nr 2; e-mail: korzec_ce@tlen.pl.

Kolejnym punktem zebrania były wybory. W pierwszym głosowaniu zdecydowaną większością głosów zgromadzeni wybrali ks. prof. H. Witczyka (Instytut Biblijny KUL) na przewodniczącego SBP. W kolejnym głosowaniu zwyczajną większością głosów wybrano wiceprzewodniczącego – ks. dr. hab. A. Malinę (Uniwersytet Śląski). W kolejnym głosowaniu wybrano pięcioosobowy zarząd SBP. Ustępujący przewodniczący wraz z ustępującym zarządem przekazali dokumentację SBP oraz pogratulowali nowo wybranym przewodniczącemu i całemu zarządowi Stowarzyszenia.

Nowy przewodniczący podziękował ks. prof. W. Chrostowskiemu za prowadzenie SBP przez pierwsze 10 lat jego istnienia. W punktach przedstawił program dalszej drogi. Są to: 1. organizacja sprawnie prowadzonych walnych zebrań; 2. integracja środowisk akademickich oraz wydobycie specyfiki poszczególnych ośrodków; 3. troska o rozwój współpracy z ośrodkami zagranicznymi; 4. służba Kościołowi.

Poranną sesję 51. Sympozjum SBP otworzył ks. dr hab. D. Kotecki, dziekan Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. W zwięzłych słowach powitał zgromadzonych i przedstawił historię Wydziału Teologicznego w Toruniu. Wydział powołany w roku 2001 jest wynikiem starań środowiska akademickiego UMK oraz diecezji toruńskiej, zwłaszcza jej pasterza ks. bp. A. Suskiego.

W trakcie dwudniowego sympozjum podzielonego na pięć sesji wygłoszono osiem referatów i trzy komunikaty. Na uwagę zasługuje różnorodność środowisk akademickich, z których pochodzili referujący. Reprezentowali oni: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu (ks. dr hab. Z. Pawłowski), Uniwersytet Papieski Jana Pawła II (ks. dr W. Węgrzyniak, dr M. Majewski, dr A. Wajda), Katolicki Uniwersytet Lubelski (ks. dr M. Kowalski, ks. dr hab. M. Wróbel), Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (ks. dr Z. Grochowski), Uniwersytet Śląski (ks. dr hab. J. Kozyra), Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu (ks. prof. dr hab. B. Poniży), Uniwersytet Warmińsko-Mazurski (dr K. Kiejdo), Instytut Geodezji i Kartografii w Warszawie (dr hab. A. Linsenbarth). Były wśród nich osoby świeckie i duchowne, kobiety i mężczyźni. Nade wszystko jednak należy podkreślić różnorodność podejmowanych przez nich zagadnień.

W dwóch referatach: Z. Pawłowskiego – *Wiara i metoda w interpretacji Biblii. Przekaz wiary czy przekaz wiedzy: biblijna interpretacja na rozdrożu* i W. Węgrzyniaka – *Soteriologiczna lektura Biblii na przykładzie Psalmu 1*, została podjęta problematyka metody w badaniach biblijnych. Znaczenie tego zagadnienia

potwierdziła ożywiona dyskusja po pierwszym z referatów, która przeciągnęła się na kolejne sesje i wracała w rozmowach przy okazji towarzyskich spotkań.

W większości referatów zostały zaprezentowane owoce badań egzegetycznych nad poszczególnymi księgami Pisma Świętego albo ich fragmentami. W kolejności wystąpień były to referaty: Z. Grochowskiego – *Figury retoryczne pytań w pierwszej części Męki Pańskiej w Ewangelii Jana (J 18,1–27)*, B. Ponizęgo – *Hymniczna releksja przeszłości: Księga Mądrości 10,1–14*, M. Kowalskiego – *Jak chwalcąc siebie, oddać chwałę Panu? Strategia i dynamika Pawłowej periautologii w 2Kor 10–13*, K. Kiejdo – *Inspiracje greckie: opowiadania o śnie i obłąkaniu króla w Dn 4,17–19.22*. Z powyższego zestawienia można wyprowadzić pewne wnioski: zainteresowaniem polskich biblistów cieszą się w równym stopniu księgi Starego i Nowego Testamentu; w swoich badaniach posługują się oni szerokim wachlarzem współczesnych metod egzegetycznych: historyczną (Ponizęgo, Kiejdo), retoryczną (Grochowski, Kowalski), literacką (Kiejdo, Kowalski).

Dwa referaty: M. Wróbla – *Rabiniczna antyewangelia w kontekście polemiki pomiędzy Synagogą i Kościołem* i J. Kozyry – *Paweł z Tarsu – niewierzący i wierzący*, wychodziły poza obszar badań egzegetycznych. W pierwszym z nich, mając za punkt wyjścia fakt istnienia tekstów rabinicznych dotyczących Jezusa, poddano analizie i oceniono różne chrześcijańskie reakcje ich dotyczące. Referujący wyodrębnił trzy typy postaw: lekceważącą, to znaczy nieprzypisującą im znaczenia, usprawiedliwiającą, czyli klasyfikującą te teksty jako reakcję na antysemityzm chrześcijańskich wspólnot, oraz przeceniającą – utożsamiającą te wypowiedzi z oficjalnym i ostatecznym stosunkiem synagogi do Jezusa. Podjęcie tej rzadkiej i niezwykle trudnej tematyki zostało przyjęte z uznaniem i wzbudziło w uczestnikach reakcje w postaci pytań i osobistych refleksji (na przykład W. Chrostowski zrelacjonował swoje doświadczenia ze studium prowadzonego wspólnie z rabinami, w trakcie którego postawa strony żydowskiej nacechowana była uprzedzeniami mającymi swoje źródło w tradycjach rabinicznych).

Trzy komunikaty dotyczyły tak zwanego środowiska biblijnego. Dwa: A. Wajdy – *Zoologia jako narzędzie egzegety* oraz M. Majewskiego – *Zwierzęta czyste i nieczyste w Starym Testamencie – co było kryterium podziału?*, dotyczyły zagadnienia fauny biblijnej, trzeci: A. Linsenbartha – *Koncepcja polskiego atlasu biblijnego – geografii biblijnej*. Na uczestnikach sympozjum obok kompetencji referujących, zwłaszcza A. Wajdy i A. Linsenbartha, w dziedzinach właściwych

ich szczegółowej wiedzy akademickiej wrażenie zrobiła ich ogromna pasja w studiowaniu Pisma Świętego.

Do tradycji sympozjów biblistów polskich należą wydarzenia okołosympozjalne: prezentacje wydawnictw, wymiana książek i artykułów, wycieczki do miejsc o znaczeniu historycznym lub kulturalnym (w tym roku był to rynek toruński), spotkania w małych grupach roboczych. Nade wszystko sympozjum pozostaje ważnym miejscem osobistych spotkań i dyskusji, które z sali sympozjalnej przenoszą się do miejsc wspólnych posiłków, zamieszkania i spacerów. To one sprawiają, że środowisko polskich biblistów charakteryzuje się dużą spójnością, która wyraża się w życzliwości i atmosferze dialogu. Zwartość środowiska mimo codziennego oddalenia i oddania się pracy dydaktyczno-badawczej, co nie pozwala na częstsze kontakty, należy uważać za jeden z istotnych czynników, obok tych wspomnianych przez obu przewodniczących (W. Chrostowskiego i H. Witczyka), umożliwiających dalszy rozwój polskiej biblistyki. Stanowi ona fundament pod szersze projekty badawcze, wykraczające poza zainteresowania pojedynczych badaczy, co staje się konieczne nie tylko w kontekście daleko idącej specjalizacji, ale także wymagań stawianych przez reformujące się polskie środowisko akademickie.